

Kertész Erzsi: A hógömb fogságában (Panthera 1.)

A magam részéről azt hittem, ennél kisebb már nemigen lehetek, de végül bebizonyosodott, hogy dehogy nem, sőt. A terem végében álló bonyolult szerkeztű ugyanis olyat tudott, amilyenről még csak nem is hallottunk. Tetszőleges méretűre változtatott bármit. Vagy bárkit.

Például minket. Na meg a Pantherát.

- Hát, kérem szépen – mondta büszkén Johnny, mintha ő maga találta volna fel (később persze kiderült, hogy lopta) -, itt van ez a huncut kis szerkezt. - Szeretettel simogatta a gépet az állványon. Most láttam csak, hogy objektív helyett egy hosszú cső van rászerezve, és számtalan kar meg gomb díszíti. Fényképezőnél jóval összetettebb műszaki szerkezt volt.

- Lavínia, gyere onnan, és hozd a kutyádat is, ha nem akarsz pórul járni!

- Mondja már meg végre, hogy mit akar! – Gekó nem tudta tovább türtöztetni magát.

- Csönd! – mennydörögte Johnny, és miközben Lavina csatlakozott hozzá, elmélyülten babrált egy tekerőgömbbal. – Ha dumálsz, elrontom a méretezést.

- Maradj már, Gekó! – suttogott Helga. – Ne hergeld!

- Mi lesz velünk...? – Vince a karomba kapaszkodott.

Mit mondhattam volna? Éreztem, hogy örültem kalapál a szívem. Az utolsó értelmes gondolatom az volt, hogy talán Noémi mégiscsak szem- vagy fültanúja az eseményeknek... Hátha...

Aztán egy villanás, és a gépből olyan erős, vakító fénysugár lőtt felénk, hogy pár pillanatig semmit nem láttam. Az egész testemben erős bizsergést éreztem, és valami sosem tapasztalt kényelmetlen húzó-feszítő érzést. Nem is fájdalmas volt, inkább mintha valahogy nem férnék a bőrömbe.

Aztán a fény kialudt, és első pillantásra, de tényleg csak az elsőre úgy tűnt, hogy nem történt semmi. Ahogy körülnéztem, azonnal megláttam a társaimat. Szerencsétlenül pislogva, fejüket forgatva álltak, de máskülönben ugyanúgy festettek, mint pár másodperccel azelőtt.

Csakhogy...

Először úgy tűnt, mintha egy másik helyre kerültünk volna. Körülöttünk valamilyen szürke gaz kanyargott, meredezett, amerre a szemünk ellátott. Mintha egy furcsa, kietlen mezőre kerültünk volna, teli áthatolhatatlan szürkés növényzettel.

Már éppen egyszerre kezdtünk volna beszélni, de valami vészjósló hang, egy idegtépően hangos morgás hirtelen elnémított mindannyiunkat. Árnyék vetődött ránk a magasból.

Felnéztem és hátratántorodtam a rémülettől. Egy hatalmas fenevad, undorító, nyáladzó pofáját láttam magasan a fejem felett. Oszloplábainak egyetlen lépésével is könnyedén eltiport volna bennünket. A többiek is kiabáltak, sikoltoztak. Hátrálni kezdtünk, Virág megbotlott, és a földre esett.

A fenevad tovább morgott, és jóval a háta mögül ismerős hangok hallatszottak, de olyan hangerővel szóltak, mint a mennydörgés.

És akkor rájöttem!

Everest állt felettünk! Hatalmasra puffadva, vérszomjas pofával morgott és a fejünkre csorgatta a nyálát.

Aztán nem kellett sok idő, hogy ráébredjek: épp fordított a helyzet. Everest nem puffadt hatalmasra, ő maradt, amilyen volt. Mi viszont Johnny különös gépétől hangyányira zsugorodtunk. És a szürke gazos mező körülöttünk nem volt más, mint az előadóterem ipari padlószőnyege. Itt-ott erősen kibolyhózódva.